

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 112/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Z. A., Česká republika, pre namietané porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo 195/2010 z 8. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Z. A. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2011 doručená sťažnosť JUDr. Z. A., Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžo 195/2010 z 8. októbra 2010.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol, že uznesením č. k. 1 S/187/2009-27 z 26. januára 2010 zamietol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) návrh sťažovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia sp. zn. 630/127/2009/ELE z 21. júna 2009 proti žalovanému K. v B. (ďalej len „k.“). Rozhodnutím k. sp. zn. 630/127/2009/ELE z 21. júna 2009 vo veci uplatnenia práva sťažovateľa na navrátenie vlastníctva nevyhovet žalovaný odvolaniu sťažovateľa proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, ktorým správny orgán prvého stupňa zastavil konanie z dôvodu nepredloženia dokladov k uplatneniu práva sťažovateľom. Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 1 S/187/2009-27 z 26. januára 2010 podal sťažovateľ odvolanie z 10. februára 2010, ktorým navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie preskúmal a zrušil. Opravným uznesením č. k. 1 S/187/2009-27 z 15. júna 2010 krajský súd výrok uznesenia č. k. 1 S/187/2009-27 z 26. januára 2010 opravil. Sťažovateľ podal 8. júla 2010 odvolanie tiež proti opravnému uzneseniu. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Sžo 195/2010 z 8. októbra 2010 odvolanie sťažovateľa odmietol.

Sťažovateľ je toho názoru, že namietané uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 195/2010 z 8. októbra 2010 porušuje jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušenie svojich práv vidí v tom, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Sžo 195/2010 z 8. októbra 2010 odmietol odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu č. k. 1 S/187/2009-27 z 26. januára 2010.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 195/2010 z 8. októbra 2010, zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, reálnosť ktorých by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Teda úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nie je, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorých z práv alebo slobôd zaručených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a stala sa súčasťou jej právneho poriadku, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Základnou námietkou sťažovateľa obsiahnutou v odôvodnení jeho sťažnosti bolo jeho presvedčenie, že najvyšší súd, ktorý vo veci konal a rozhodoval, porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že uznesením sp. zn. 3 Sžo 195/2010 z 8. októbra 2010 odmietol jeho odvolanie proti uzneseniu krajského

súdu č. k. 1 S/187/2009-27 z 26. januára 2010, čím porušil právo sťažovateľa na prístup k súdu.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne vyslovuje názor, že nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 147/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

V odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 195/2010 z 8. októbra 2010 sa uvádza:

«Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením v spojení s opravným uznesením návrh žalobcu na prerušenie konania o preskúmanie rozhodnutia žalovaného zn.: 630/127/2009/ELE zo dňa 21. júla 2009 zamietol.

Uvedeným rozhodnutím žalovaný nevyhovel odvolaniu žalobcu proti rozhodnutiu O. v B. č. j. 6373/2004/Hr zo dňa 11. 04. 2006 o zastavení konania podľa § 30 ods. 1 písm. d/ zákona o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb.) vo veci uplatnenia práva na navrátenie vlastníctva podľa zákona č. 503/2003 Z. z. a predloženie toto potvrdil z dôvodu, že aj napriek súhlasu správneho orgánu s predĺžením lehoty na potrebných listinných dôkazov a ďalším výzvam, žalobca od 28. 10. 2005 do 21. 07. 2009 (takmer 4 roky) nepredložil ani jeden požadovaný doklad. Preto neakceptoval ani ďalšiu žiadosť účastníka zo dňa 14. 7. 2009 o ďalšie predĺženie lehoty z dôvodu pracovnej cesty...

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O. s. p.) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa

spolu s opravným uznesením bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.) a odvolanie ako nedôvodné odmietol.

Podľa § 246 ods. 1 veta prvá O. s. p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak sa účastník nemôže konania zúčastniť pre prekážku trvalejšej povahy alebo preto, že jeho pobyt nie je známy (§ 109 ods. 2 písm. a/ O. s. p.).

Z dikcie vyššie citovaného ustanovenia nevyplýva povinnosť súdu konanie prerušiť. Účastník môže navrhnúť prerušenie konania, avšak súd nie je povinný takémuto návrhu vyhovieť. To znamená, že je na úvahe súdu, či v prípade vzniku určitej, zákonom predpokladanej prekážky konania (v danom prípade § 109 ods. 2 písm. a/ O. s. p.) konanie preruší alebo bude v konaní pokračovať ďalej.

V danej veci je nesporné, že žalobca ako dôvod nepredloženia dokladov a tiež návrhu na prerušenie konania od počiatku uvádza mimoriadne okolnosti, ktoré bližšie neodôvodnil okrem služobnej cesty mimo územia SR. Aj napriek tomu, ak by súd vychádzal z ním uvádzaných dôvodov, nemožno ich považovať za také (a to ani pobyt v zahraničí), ktoré by bránili splneniu podmienky vyžadovanej súdom a správnym orgánom, pretože od uplatneného nároku na O. v B. uplynulo takmer 6 rokov, naviac, ak na všetky písomnosti a výzvy žalobca svojimi podaniami reaguje.

Prvostupňový súd urobil všetky opatrenia (§ 209 ods. 1 O. s. p.), aby žalobca odstránil chýbajúce vady podania (§ 205 ods. 1 a 2 O. s. p.) a poskytol mu aj dostatočnú lehotu.

Vzhľadom na to, že žalobca aj napriek výzve vady odvolania neodstránil, najvyšší súd odvolanie žalobcu podľa § 218 ods. 1 písm. d/ O. s. p. odmietol.»

Skutkové a právne závery najvyššieho súdu sú v danom prípade jasne zdôvodnené a toto zdôvodnenie je i náležite zhodnotené. Najvyšší súd sa vysporiadal s námietkami obsiahnutými v dovolaní sťažovateľa ústavne predvídaným spôsobom. Závery najvyššieho súdu sú logickým pokračovaním konania vykonaného prvostupňovým súdom a podradené príslušným právnym ustanoveniam, ktorými sa daná právna vec spravuje.

Sťažovateľ nedoplnil svoje odvolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 1 S/187/2009-27 z 26. januára 2010 ani napriek výzve krajského súdu z 23. februára 2010. Nedoplnenie odvolania ani napriek výzve krajského súdu má z procesného hľadiska za následok jeho odmietnutie. Neposkytnutie súčinnosti zo strany sťažovateľa v rámci odstraňovania väd odvolania ide na jeho ťarchu a odmietnutie takéhoto odvolania nemožno považovať za porušenie práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd nepovažuje odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 195/2010 z 8. októbra 2010 za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné, resp. udržateľné do tej miery, aby malo za následok porušenie označeného ústavnoprosesného práva sťažovateľa. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s rozhodnutím najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu.

Ústavný súd poukazuje na to, že obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť porušenia práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ na podporu svojich tvrdení poukázal na čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, podľa ktorého sú súdy členských krajín pri rozhodovaní o základných právach občanov Európskej únie viazané aj princípmi komunitárneho práva, bližšie však neobjasnil, v akej súvislosti by namietané súdne rozhodnutie malo byť v rozpore s komunitárnym právom, a preto ústavný súd nemohol túto námietku bližšie preskúmať.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2011